

ROZSUDEK SOUDU (sedmého senátu)

23. října 2008 *

Ve věci T-256/07,

People's Mojahedin Organization of Iran, se sídlem v Auvers-sur-Oise (Francie),
zastoupená J.-P. Spitzerem, avocat, a D. Vaughanem, QC,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené M. Bishopem a E. Finnegan, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irska, původně zastoupeným
V. Jackson a T. Harris, poté V. Jackson, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s S. Lee
a M. Gray, barristers,

* Jednací jazyk: angličtina.

Komisi Evropských společenství, původně zastoupenou S. Boelaert a J. Aquilina, poté S. Boelaert, P. Aaltem a P. van Nuffelem, jako zmocněnci,

a

Nizozemským královstvím, zastoupeným M. de Gravem a Y. de Vriesem, jako zmocněnci,

vedlejšími účastníky řízení,

jejímž původním předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Rady 2007/445/ES ze dne 28. června 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a zrušují rozhodnutí 2006/379/ES a 2006/1008/ES (Úř. věst. L 169, s. 58), v rozsahu, v němž se týká žalobkyně,

**SOD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (sedmý senát),**

ve složení N. J. Forwood (zpravodaj), předseda, D. Šváby a L. Truchot, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. března 2008,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

- ¹ Pro přehled prvních skutečností předcházejících sporu se odkazuje na body 1 až 26 rozsudku Soudu ze dne 12. prosince 2006, Organizace Mudžáhídů íránského lidu v. Rada (T-228/02, Sb. rozh. s. II-4665, dále jen „rozsudek OMIL“).

- 2 Po jednání ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek OMIL, které se konalo dne 7. února 2006, ale před vyhlášením tohoto rozsudku přijala Rada rozhodnutí 2006/379/ES ze dne 29. května 2006, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a zrušují rozhodnutí 2005/930/ES (Úř. věst. L 144, s. 21). Je nesporné, že Rada tímto rozhodnutím ponechala jméno žalobkyně na seznamu uvedeném v příloze nařízení Rady (ES) č. 2580/2001 ze dne 27. prosince 2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu [Úř. věst. L 344, s. 70, oprava Úř. věst. 2007, L 164, s. 36 (FR), dále jen „sporný seznam“].
- 3 Rozsudkem OMIL, bod 1 výše, Soud zrušil rozhodnutí Rady 2005/930/ES ze dne 21. prosince 2005, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a kterým se zrušuje rozhodnutí 2005/848/ES (Úř. věst. L 340, s. 64), v rozsahu, v němž se týkalo žalobkyně, a to z důvodu, že toto rozhodnutí nebylo odůvodněno, že bylo přijato v rámci řízení, během kterého nebyla dodržena práva obhajoby žalobkyně, a že sám Soud nebyl s to přistoupit k soudnímu přezkumu legality tohoto rozhodnutí (rozsudek OMIL, bod 1 výše, bod 173).
- 4 Dne 21. prosince 2006 Rada přijala rozhodnutí 2006/1008/ES, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 (Úř. věst. L 379, s. 123). Tímto rozhodnutím Rada na sporný seznam doplnila jména určitých osob, skupin a subjektů.
- 5 Dopisem ze dne 30. ledna 2007 Rada oznámila žalobkyni, že dle jejího názoru jsou důvody uplatněné pro její zahrnutí na sporný seznam stále platné, a že v důsledku toho ji zamýšlí na tomto seznamu ponechat. K tomuto dopisu bylo připojeno odůvodnění uplatněné Radou. Žalobkyni bylo rovněž oznámeno, že ve lhůtě jednoho měsíce může

předložit Radě vyjádření k jejímu záměru ponechat ji na seznamu a k důvodům, které v tomto ohledu uplatnila, jakož i veškeré písemnosti na jeho podporu.

- 6 V odůvodnění připojeném k uvedenému dopisu Rada zejména uvedla, že rozhodnutí bylo ve vztahu k žalobkyni přijato příslušným orgánem ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje Rady 2001/931/PESC ze dne 27. prosince 2001 o uplatnění zvláštních opatření k boji proti terorismu (Úř. věst. L 344, s. 93), a sice usnesením Secretary of State for the Home Department (ministr vnitra, dále jen „Home Secretary“) Spojeného království Velké Británie a Severního Irska ze dne 28. března 2001, které na základě Terrorism Act 2000 (zákon o terorismu z roku 2000) zakazovalo žalobkyni jako organizaci zapojenou do terorismu (dále jen „usnesení Home Secretary“). Poté, co poznamenala, že toto rozhodnutí, které podle uvedeného zákona může být předmětem odvolání („review“), je stále platné, Rada konstatovala, že nadále platí důvody pro zahrnutí žalobkyně na sporný seznam.
- 7 Dopisy ze dne 27. února, 19., 20. a 26. března 2007 žalobkyně předložila Radě v odpověď svá vyjádření. Zejména zpochybnila, že po přijetí rozsudku OMIL, bod 1 výše, může být právoplatně přijato jakékoliv rozhodnutí „ponechat“ ji na sporném seznamu. Rovněž kritizovala jak důvody uplatněné Radou k odůvodnění takového rozhodnutí, tak i jí vedené řízení. Konečně požádala o přístup ke spisu Rady.
- 8 V dopise ze dne 30. března 2007 Rada předala žalobkyni soubor šestnácti dokumentů. Pokud jde o předání dalších dokumentů ze spisu, uvedla, že se musí nejdříve poradit se státem nebo státy původu.

- 9 Dopisem ze dne 16. dubna 2007 žalobkyně poukázala na to, že je zásadní, aby měla přístup ke všem dokumentům ze spisu a možnost vyjádřit se k nim předtím, než bude přijato rozhodnutí. Téhož dne advokáti žalobkyně zaslali Radě společné stanovisko, ve kterém zopakovali dříve vznesené argumenty, a navíc zpochybnili, že usnesení Home Secretary může sloužit za základ zamýšleného rozhodnutí.
- 10 Upozorněním zveřejněným v Úředním věstníku (C 90, s. 1) dne 25. dubna 2007 Rada informovala osoby, skupiny a subjekty uvedené v rozhodnutích 2006/379 a 2006/1008, že je zamýšlí ponechat na sporném seznamu. Rada rovněž informovala dotčené osoby, že ji mohou požádat o odůvodnění jejich zahrnutí do sporného seznamu (v případě, že jim toto odůvodnění dosud nebylo sděleno).
- 11 Dopisem ze dne 14. května 2007 Rada předala žalobkyni další dokument ze spisu. Pokud jde o další, dosud nepředané dokumenty, Rada uvedla, že stát, z něhož pochází, brání jejich předání. Rada dále připojila k tomuto dopisu sdělení svého generálního sekretariátu Výboru stálých zástupců (COREPER) ze dne 19. ledna 2007 (dokument 5418/1/07 REV 1), nazvané „Důsledky rozsudku [OMIL]“, ke kterému byl připojen návrh dopisu a odůvodnění, jehož obsah je totožný s dopisem Rady žalobkyni ze dne 30. ledna 2007, uvedeným v bodě 5 výše.
- 12 Dopisem ze dne 29. května 2007 žalobkyně předložila nová doplňující vyjádření, ve kterých analyzovala dokumenty předané Radou. Krom toho trvala na tom, aby byly do spisu vloženy dokumenty v její prospěch, které předložila.

- 13 Dopisem ze dne 12. června 2007 Rada žalobkyni odpověděla, že kopie jejích dopisů, jakož i všechny dokumenty v její prospěch, které předložila, byly rozeslány delegacím členských států.
- 14 Dne 28. června 2007 přijala Rada rozhodnutí 2007/445/ES, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a zrušují rozhodnutí 2006/379/ES a 2006/1008/ES (Úř. věst. L 169, s. 58). Podle článku 1 tohoto rozhodnutí se seznam stanovený v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 nahrazuje seznamem uvedeným v příloze. Je nesporné, že jméno žalobkyně je v uvedené příloze převzato.
- 15 Rozhodnutí 2007/445 bylo žalobkyni oznámeno dopisem Rady ze dne 29. června 2007 (dále jen „první oznamovací dopis“). Odůvodnění připojené k uvedenému dopisu je v zásadě stejné jako odůvodnění připojené k dopisu ze dne 30. ledna 2007 (viz bod 6 výše).

Řízení a nový vývoj v průběhu řízení

- 16 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 16. července 2007 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 17 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu téhož dne žalobkyně podala návrh na rozhodnutí ve zrychleném řízení v souladu s článkem 76a jednacího řádu Soudu. Rada předložila své vyjádření k tomuto návrhu dne 30. července 2007.

- 18 Před rozhodnutím o uvedeném návrhu Soud (druhý senát) v souladu s článkem 64 jednacího řádu rozhodl dne 13. září 2007 předvolat zmocněnce účastníků řízení k neformální schůzce za přítomnosti soudce zpravodaje. Tato schůzka se uskutečnila dne 10. října 2007.
- 19 Vzhledem k tomu, že se od nového soudního roku složení senátů Soudu změnilo, byl soudce zpravodaj přidělen k sedmému senátu, kterému byla v důsledku toho projednávaná věc přidělena.
- 20 Dne 11. října 2007 Soud (sedmý senát) rozhodl o projednání věci ve zrychleném řízení za podmínky, že žalobkyně předloží ve lhůtě sedmi dnů zkrácenou verzi své žaloby, jakož i seznam příloh, které jediné musí být zohledněny v souladu s návrhem sepsaným žalobkyní pro neformální schůzku. Žalobkyně tuto podmínku splnila.
- 21 Usnesením ze dne 20. listopadu 2007 předseda sedmého senátu Soudu po vyslechnutí účastníků řízení povolil Spojenému království, Komisi Evropských Společenství a Nizozemskému království vstoupit do řízení jako vedlejší účastníci na podporu návrhových žádání Rady.
- 22 Rozhodnutím (Open Determination) PC/02/2006 ze dne 30. listopadu 2007 vyhověla Proscribed Organisations Appeal Commission (odvolací komise týkající se zakázaných organizací, Spojené království, dále jen „POAC“) oprávněmu prostředku podanému

proti rozhodnutí Home Secretary ze dne 1. září 2006, které odmítalo zrušit zákaz žalobkyně jako organizace zapojené do terorismu, a nařídila Home Secretary, aby předložil parlamentu Spojeného království návrh usnesení (Order) odstraňujícího žalobkyni ze seznamu organizací zakázaných podle Terrorism Act 2000 (dále jen „rozhodnutí POAC“).

23 V dopise ze dne 5. prosince 2007 žalobkyně doručila kanceláři Soudu jednak kopii rozhodnutí POAC, a jednak kopii dopisu, který téhož dne zaslala Radě, aby dosáhla svého vyškrtnutí ze sporného seznamu s ohledem na rozhodnutí POAC.

24 Dopisem ze dne 12. prosince 2007 Soud (sedmý senát) položil účastníkům řízení písemné otázky ohledně případného vlivu rozhodnutí POAC na tuto věc, jakož i vhodnosti pokračování ve zrychleném řízení.

25 Rozhodnutím ze dne 14. prosince 2007 POAC zamítla žádost Home Secretary, aby mu bylo povoleno podat opravný prostředek ke Court of Appeal (England & Wales) [odvolací soud (Anglie a Wales), Spojené království] proti rozhodnutí POAC ze dne 30. listopadu 2007. POAC odůvodnila toto zamítnutí v dodatku k uvedenému rozhodnutí ze dne 17. prosince 2007 okolností, že žádný z argumentů Home Secretary neměl rozumnou naději na úspěch.

26 Dne 20. prosince 2007 Rada přijala rozhodnutí 2007/868/ES, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a zrušuje rozhodnutí 2007/445 (Úř. věst. L 340, s. 100).

Podle článku 1 tohoto rozhodnutí je seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 nahrazen seznamem obsaženým v příloze. Je nesporné, že jméno žalobkyně je převzato v bodě 2.19 uvedené přílohy pod záhlavím „skupiny a subjekty“.

27 Dne 28. prosince 2007 podal Home Secretary ke Court of Appeal novou žádost o povolení podat opravný prostředek proti rozhodnutí POAC.

28 Rozhodnutí 2007/868 bylo žalobkyni oznámeno v dopise Rady ze dne 3. ledna 2008 (dále jen „druhý oznamovací dopis“). Podle znění tohoto dopisu měla Rada za to, že důvody ponechat žalobkyni na sporném seznamu, předem sdělené dotčené osobě prvním oznamovacím dopisem, jsou stále platné. Pokud jde o rozhodnutí POAC, Rada uvedla, že Home Secretary se proti němu pokusil podat opravný prostředek.

29 Odůvodnění připojené k druhému oznamovacímu dopisu je totožné s odůvodněním přiloženým k prvnímu oznamovacímu dopisu (viz bod 15 výše).

30 Dopisem došlým kanceláři Soudu dne 11. ledna 2008 žalobkyně Soud informovala o přijetí rozhodnutí 2007/868. Žádala o možnost upravit svá návrhová žádání v této věci tak, aby se její žaloba týkala rovněž zrušení tohoto rozhodnutí. Krom toho požádala Soud, aby i nadále rozhodoval ve zrychleném řízení, a poukázala na to, že projednávaná věc je z důvodu přijetí sporného rozhodnutí ještě naléhavější.

31 Rada, Spojené království a Komise 15. a 16. ledna 2008 předložily kanceláři svá písemná vyjádření v odpovědi na otázky Soudu ze dne 12. prosince 2007.

32 Na základě zprávy soudce zpravodaje Soud (sedmý senát) rozhodl zahájit ústní část řízení a dopisem kanceláře ze dne 5. února 2008 v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 64 jednacího řádu Soudu:

- vyzval Radu a vedlejší účastníky řízení, aby se písemně vyjádřili k žádosti o úpravu návrhových žádání žalobkyně uvedenou v bodě 30 výše;
- požádal Radu a Spojené království, aby mu předložily veškeré dokumenty týkající se postupu přijímání rozhodnutí 2007/868 v rozsahu, v němž se týká žalobkyně;
- povolil Spojenému království, aby předložilo spis vedlejšího účastníka.

33 Ve svých písemných vyjádřeních v odpověď na uvedená organizační procesní opatření, která byla předložena kanceláři Soudu 19. a 21. února 2008, Rada, Komise a Nizozemsko prohlásily, že nemají námitky k žádosti o úpravu návrhových žádání žalobkyně uvedené v bodě 30 výše.

- 34 Naopak ve svém spise vedlejšího účastníka, předloženém kanceláři Soudu dne 21. února 2008, Spojené království s odkazem na bod 34 rozsudku OMIL, bod 1 výše, tvrdilo, že soudní přezkum Soudu se musí v projednávaném případě týkat pouze rozhodnutí 2007/868. Podle tohoto vedlejšího účastníka rozhodnutí 2007/445 již nemůže být takto přezkoumáno, protože bylo uvedeným rozhodnutím 2007/868 zrušeno.
- 35 Rada a Spojené království krom toho vyhověly žádosti Soudu, aby předložily dokumenty týkající se postupu přijímání rozhodnutí 2007/868 v rozsahu, v němž se týká žalobkyně. Při této příležitosti Spojené království nicméně požádalo, aby informace obsažené v předložených dokumentech nebyly zveřejněny.
- 36 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Soudu byly vysechnuty na jednání konaném dne 6. března 2008.
- 37 V dopise ze dne 13. května 2008 žalobkyně předložila kanceláři Soudu kopii rozsudku Court of Appeal ze dne 7. května 2008, kterým byla zamítnuta žádost Home Secretary, aby mohl podat k tomuto soudu opravný prostředek proti rozhodnutí POAC (dále jen „rozsudek Court of Appeal“). V témže dopise žalobkyně uplatnila určité připomínky k tomuto rozsudku.
- 38 Usnesením ze dne 12. června 2008 Soud (sedmý senát) rozhodl nařídit znovuotevření ústní části řízení v souladu s článkem 62 jednacího řádu, aby umožnil ostatním účastníkům řízení vyjádřit se k těmto novým skutečnostem.

39 Dopisem kanceláře ze dne 12. června 2008 byli ostatní účastníci řízení vyzváni, aby předložili svá vyjádření k dopisu žalobkyně ze dne 13. května 2008 a k rozsudku Court of Appeal.

40 Jelikož Rada této žádosti vyhověla dopisem došlým kanceláři dne 7. července 2008 a žalobkyni nebylo povoleno na něj odpovědět, Soud rozhodnutím ze dne 15. července 2008 opět ukončil ústní část řízení.

Návrhová žádání účastníků řízení

41 Ve své žalobě žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil rozhodnutí 2007/445 v rozsahu, v němž se jí týká;
- uložil Radě náhradu nákladů řízení.

42 Žalobkyně v dopise Soudu ze dne 11. ledna 2008 rovněž navrhuje, aby Soud zrušil rozhodnutí 2007/868 v rozsahu, v němž se jí týká.

43 Rada navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu;
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

44 Spojené království, Komise a Nizozemsko podporují první z návrhových žádání Rady.

K procesním důsledkům zrušení a nahrazení rozhodnutí 2007/445

45 Jak vyplývá z bodu 26 výše, rozhodnutí 2007/445 bylo od podání žaloby zrušeno a nahrazeno rozhodnutím 2007/868. Žalobkyně žádala o možnost upravit svá původní návrhová žádání tak, aby se její žaloba týkala zrušení obou těchto rozhodnutí.

46 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud je rozhodnutí nebo nařízení, které se bezprostředně a osobně dotýká jednotlivce, v průběhu řízení nahrazeno aktem se stejným předmětem, musí být tento akt považován za novou skutečnost, která umožňuje žalobci upravit svá návrhová žádání a žalobní důvody. Bylo by totiž v rozporu

s řádným výkonem spravedlnosti a požadavkem na hospodárnost řízení požadovat po žalobci, aby podal novou žalobu. Mimoto by bylo nespravedlivé, aby dotčený orgán s cílem čelit kritice obsažené v žalobě podané proti aktu k soudu Společenství mohl změnit napadený akt nebo jej nahradit jiným a dovolávat se v průběhu soudního řízení této změny nebo tohoto nahrazení, aby tak druhého účastníka řízení zbavil možnosti rozšířit jeho původní návrhová žádání a žalobní důvody na pozdější akt nebo proti němu předložit doplňující návrhová žádání a žalobní důvody (viz rozsudek OMIL, bod 1 výše, body 28 a 29 a citovaná judikatura).

47 V projednávaném případě je tedy v souladu s touto judikaturou třeba vyhovět žádosti žalobkyně a mít za to, že její žaloba ke dni ukončení ústní části řízení směřuje rovněž ke zrušení rozhodnutí 2007/868 v rozsahu, v němž se jí toto rozhodnutí týká, a umožnit účastníkům řízení preformulovat jejich návrhová žádání, žalobní důvody a argumenty ve světle těchto nových skutečností, což pro ně znamená právo předložit doplňující návrhová žádání, důvody a argumenty (rozsudek OMIL, bod 1 výše, bod 30).

48 Krom toho má žalobkyně nadále zájem na zrušení rozhodnutí 2007/445 v rozsahu, v němž se jí týká, jelikož zrušení aktu orgánem není uznáním jeho protiprávnosti a vytváří účinek *ex nunc*, na rozdíl od zrušujícího rozsudku, na základě kterého je zrušený akt se zpětným účinkem vyřazen z právního řádu a má se o něm za to, že nikdy neexistoval (viz rozsudek OMIL, bod 1 výše, body 34 a 35 a citovaná judikatura; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 12. února 1960, Geitling a další v. Vysoký úřad, 16/59 až 18/59, Recueil, s. 45, 65). Na rozdíl od toho, co tvrdí Spojené království na základě zjevně nesprávného výkladu bodů 34 a 35 rozsudku OMIL, bod 1 výše, je tedy třeba mít za to, že se přezkum Soudu týká rovněž tohoto rozhodnutí.

49 V dalších částech tohoto rozsudku se Soud vysloví postupně k návrhu na zrušení rozhodnutí 2007/445 a k návrhu na zrušení rozhodnutí 2007/868.

K návrhu na zrušení rozhodnutí 2007/445

50 Na podporu svých návrhových žádání směřujících ke zrušení rozhodnutí 2007/445 žalobkyně v zásadě uplatňuje pět žalobních důvodů. První, který se dělí do tří částí, vychází z porušení článku 233 ES a zásad stanovených Soudem v rozsudku OMIL, bod 1 výše. Druhý vychází z porušení práva na obhajobu a povinnosti uvést odůvodnění. Třetí vychází z porušení čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001. Čtvrtý vychází z porušení důkazního břemene a zjevně nesprávného posouzení důkazů. Pátý vychází ze zneužití pravomoci.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 233 ES a zásad stanovených Soudem v rozsudku OMIL

K první části prvního žalobního důvodu

51 V první části tohoto žalobního důvodu žalobkyně poznamenává, že podle bodů odůvodnění rozhodnutí 2007/445 a podle odůvodnění obsaženého v prvním oznamujícím dopise se Rada rozhodla „ponechat“ ji na sporném seznamu, opírajíc se o skutečnost, že rozhodnutí 2006/379, které Soud nezrušil, zůstalo platné. Rozhodnutí 2007/445 se tak zakládá na „trvajícím platnosti“ rozhodnutí 2006/379.

52 Žalobkyně dále v zásadě uplatňuje, že Rada neměla právo ji takto „ponechat“ na sporném seznamu, protože rozhodnutí 2005/930 bylo zrušeno rozsudkem OMIL, bod 1 výše, a všechna další rozhodnutí Rady, obzvláště rozhodnutí 2006/379, měla být podle téhož rozsudku považována ve vztahu k ní *ipso jure* za neplatná od samého počátku v rozsahu, v němž byla stížena stejnými procesními (porušení práva na obhajobu) a formálními vadami (nedostatek odůvodnění), jako byly vady, které odůvodnily zrušení uvedeného rozhodnutí 2005/930.

53 Opírá se obzvláště o bod 35 rozsudku OMIL, bod 1 výše, ve kterém Soud uvedl jednak, že na základě zrušujícího rozsudku „je zrušený akt se zpětným účinkem vyřazen z právního řádu a považován za nikdy neexistující“, a jednak, že v případě zrušení napadených aktů by byla Rada „[...] povinna přijmout opatření vyplývající z rozsudku v souladu s článkem 233 ES, což by mohlo znamenat, že by musela změnit nebo případně zrušit případné akty, které zrušily a nahradily napadené akty po ukončení ústní části řízení“. Za těchto okolností Rada neměla právo při přijetí rozhodnutí 2007/445 uplatnit skutečnost, že Soud nezrušil rozhodnutí 2006/379.

54 V tomto ohledu je třeba připomenout, že rozsudkem OMIL, bod 1 výše, Soud zrušil rozhodnutí 2005/930 v rozsahu, v němž se týká žalobkyně. Naopak Soud nezrušil rozhodnutí 2006/379, které navíc nemohlo být předloženo jeho soudnímu přezkumu, protože bylo přijato po ukončení ústní části řízení a žalobkyně nepožadovala znovuotevření uvedeného řízení s ohledem na úpravu svých návrhových žádání ve světle nové skutečnosti, kterou představovalo přijetí tohoto rozhodnutí (viz rovněž rozsudek OMIL, bod 1 výše, bod 33).

55 Krom toho je třeba uvést, že podle ustálené judikatury se na akty orgánů Společenství, i když vadné, v zásadě vztahuje presumpce platnosti, a tyto akty proto zakládají právní účinky tak dlouho, dokud nejsou vzaty zpět, zrušeny v rámci žaloby na neplatnost nebo

prohlášený neplatným v návaznosti na předběžnou otázku nebo námitku proti-právnosti (viz v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 1. dubna 1982, Dürbeck v. Komise, 11/81, Recueil, s. 1251, bod 17; ze dne 26. února 1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo v. Komise, 15/85, Recueil, s. 1005, bod 10; ze dne 15. června 1994, Komise v. BASF a další, C-137/92 P, Recueil, s. I-2555, bod 48; ze dne 8. července 1999, Chemie Linz v. Komise, C-245/92 P, Recueil, s. I-4643, bod 93, a ze dne 5. října 2004, Komise v. Řecko, C-475/01, Sb. rozh. s. I-8923, bod 18).

⁵⁶ Výjimkou z této zásady je to, že akty stížené vadou, jejíž závažnost je tak zjevná, že nemůže být strpěna v právním řádu Společenství, musí být pokládány za akty bez právního účinku, dokonce i dočasného, to znamená, že musí být považovány za právně nicotné. Tato výjimka směřuje k zachování rovnováhy mezi dvěma základními, ale někdy si vzájemně odporujícími požadavky, jež musí právní řád splňovat, a sice mezi stabilitou právních vztahů a dodržováním legality (rozsudky Komise v. BASF a další, bod 55 výše, bod 49; Chemie Linz v. Komise, bod 55 výše, bod 94, a Komise v. Řecko, bod 55 výše, bod 19).

⁵⁷ Závažnost následků, které jsou spojeny se zjištěním nicotnosti aktu orgánů Společenství, předpokládá, že z důvodů právní jistoty je toto zjištění vyhrazeno jen pro skutečně zcela krajní případy (rozsudky Komise v. BASF a další, bod 55 výše, bod 50; Chemie Linz v. Komise, bod 55 výše, bod 95, a Komise v. Řecko, bod 55 výše, bod 20).

⁵⁸ Rozhodnutí 2006/379 přitom nemůže být považováno za takový nicotný akt, a to i kdyby bylo stíženo stejnými formálními a procesními vadami, jako jsou ty, kterými je stíženo rozhodnutí 2005/930, jak to tvrdí žalobkyně, aniž by jí Rada protirečila.

59 Z toho vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, uvedené rozhodnutí nemohlo být Radou považováno za „*ipso jure* neplatné [...] od samého počátku [...]“ ve vztahu k žalobkyni.

60 Navíc je třeba připomenout, že aby vyhověl rozsudku o zrušení a aby byl vykonán v celém rozsahu, je orgán, který je autorem aktu, povinen dodržet nejen výrok rozsudku, ale i odůvodnění, které tvoří jeho nezbytnou oporu v tom smyslu, že je nezbytné pro určení přesného smyslu toho, co bylo rozhodnuto ve výroku. Je to totiž toto odůvodnění, které jednak určuje přesné ustanovení považované za protiprávní, a jednak ukazuje přesné důvody protiprávnosti, která je určena ve výroku, které musí dotyčný orgán brát v úvahu při nahrazení zrušeného aktu (rozsudek Soudního dvora ze dne 26. dubna 1988, *Asteris a další v. Komise*, 97/86, 99/86, 193/86 a 215/86, Recueil, s. 2181, bod 27).

61 Ale i když určení protiprávnosti konstatované v odůvodnění zrušujícího rozsudku zavazuje v první řadě orgán, který je autorem zrušeného aktu, aby v aktu, jenž má nahradit zrušený akt, tuto protiprávnost odstranil, může rovněž v rozsahu, v němž se týká ustanovení o přesném obsahu v dané oblasti, vyvolat pro tento orgán další důsledky (rozsudek *Asteris a další v. Komise*, bod 60 výše, bod 28).

62 Pokud jde, jako v projednávaném případě, o zrušení pro formální a procesní vady rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, které musí být podle čl. 1 odst. 6 společného postojе 2001/931 pravidelně prověřováno, musí orgán, který je jeho autorem, především dbát na to, aby případná následná rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, která budou přijata po zrušujícím rozsudku za účelem úpravy období následujících po tomto rozsudku, nebyla stížena stejnými vadami (viz obdobně rozsudek *Asteris a další v. Komise*, bod 60 výše, bod 29).

63 V projednávané věci Rada splnila tuto povinnost tím, že zavedla a pak hned po vyhlášení rozsudku OMIL, bod 1 výše, provedla nové řízení s cílem vyhovět formálním a procesním pravidlům uvedeným Soudem v daném rozsudku, zejména v bodech 126 (právo na obhajobu) a 151 (odůvodnění) a umožnit žalobkyni využít záruky poskytnuté tímto novým řízením předtím, než ve vztahu k ní přijme rozhodnutí 2007/445 (viz níže body 88 a následující).

64 Je třeba dále připustit, že na základě zpětného účinku rozsudků o zrušení se určení protiprávnosti vztahuje zpět až ke dni, kdy zrušený akt nabyl účinnost (rozsudek Asteris a další v. Komise, bod 60 výše, bod 30). Soud tak v bodě 35 rozsudku OMIL, bod 1 výše, uvedl, že opatření vyplývající z rozsudku v souladu s článkem 233 ES s sebou mohou nést to, že Rada změni nebo případně vezme zpět akty, které po ukončení ústní části řízení zrušily a nahradily zrušené rozhodnutí 2005/930.

65 Rada a Spojené království však správně ve svých písemnostech uvedly, že z uvedeného bodu 35 rozsudku OMIL, bod 1 výše, nevyplývalo, že Rada je nezbytně povinná sporné akty změnit nebo vzít zpět. Z judikatury totiž vyplývá, že když je akt zrušen pro formální nebo procesní vady, jak je tomu v projednávaném případě, má dotýčný orgán právo znovu přijmout stejný akt, tentokrát při dodržení dotčených formálních a procesních pravidel, a dokonce tomuto aktu přiznat zpětný účinek, pokud je to nezbytné pro uskutečnění sledovaného cíle obecného zájmu a pokud je náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob (rozsudky Soudního dvora ze dne 30. září 1982, *Amylum v. Rada*, 108/81, Recueil, s. 3107, body 4 až 17, a ze dne 13. listopadu 1990, *Fedesa a další, C-331/88*, Recueil, s. I-4023, body 45 až 47; rozsudek Soudu ze dne 17. října 1991, *de Compte v. Parlament*, T-26/89, Recueil, s. II-781, bod 66).

66 Tato judikatura je obdobně použitelná na případ uvedený v bodě 35 rozsudku OMIL, bod 1 výše, přičemž v takovém případě má dotýčný orgán právo ponechat v platnosti akt, který zrušil nebo nahradil zrušený akt po ukončení ústní části řízení po dobu, která je pro něj nezbytně nutná k přijetí nového aktu v souladu s dotýčnými formálními nebo procesními pravidly. V tomto velmi zvláštním případě by totiž bylo zjevně v rozporu s uskutečněním sledovaného cíle obecného zájmu nutit Radu, aby nejdříve vzala zpět akt, který není v souladu s těmito pravidly, a pak jí následně povolit, aby přiznala zpětný účinek aktu nově přijatému v souladu s těmito pravidly.

67 V projednávaném případě tak – stále za předpokladu, že rozhodnutí 2006/379 bylo stíženo stejnými formálními a procesními vadami, jako jsou ty, kterými bylo stíženo rozhodnutí 2005/930 – není možné Radě vytýkat, že ho odmítla změnit nebo zrušit v rozsahu, v němž se týkalo žalobkyně, po dobu, která pro ni byla nezbytně nutná k přijetí nového aktu v souladu s formálními a procesními pravidly, jejichž porušení odsoudil rozsudek OMIL, bod 1 výše, pokud se tento orgán domníval, že důvody, které uplatnil pro zahrnutí žalobkyně na sporný seznam, stále platily. V tomto ohledu Rada právem uvedla, že se Soud v rozsudku OMIL, bod 1 výše, nevyjádřil k opodstatněnosti těchto důvodů. Krom toho legitimní očekávání dotčené osoby bylo náležitě respektováno, protože Rada ji informovala o svých záměrech dopisem ze dne 30. ledna 2007 (viz bod 5 výše).

68 Za těchto podmínek není možné Radě vytýkat, že se rozhodla „ponechat“ žalobkyni na sporném seznamu, ani že se za tímto účelem opřela o „trvajících platnost“ rozhodnutí 2006/379.

69 V každém případě, jak Rada a Spojené království právem tvrdily, rozhodnutí 2007/445 není založené na platnosti rozhodnutí 2006/379 ani jí není podřízené. I když je pravda, že v rozsudku OMIL, bod 1 výše, Soud pro účely určení předmětu a omezení záruk týkajících se dodržování práv obhajoby a povinnosti uvést odůvodnění rozlišoval mezi „původním rozhodnutím“ o zmrazení finančních prostředků, tak jak je uvedeno v čl. 1

odst. 4 společného postoje 2001/931, a „následnými rozhodnutími“ o zachování zmrazení finančních prostředků po prověření, tak jak jsou uvedena v čl. 1 odst. 6 uvedeného společného postoje, nic to nemění na tom, že každé z těchto následujících rozhodnutí představuje nové rozhodnutí přijaté na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001 a vyplývající z prověření sporného seznamu Radou (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 18. ledna 2007, PKK a KNK v. Rada, C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-445, bod 103, výslovně v tomto bodě potvrzující usnesení Soudu ze dne 15. února 2005, PKK a KNK v. Rada, T-229/02, Sb. rozh. s. II-539, bod 44).

70 Za těchto okolností ani okolnost, že Rada odkázala v preambuli rozhodnutí 2007/445 na rozhodnutí 2006/379, ani okolnost, že se rozhodla „ponechat“ žalobkyni na sporném seznamu, nemohou vést k protiprávnosti uvedeného rozhodnutí 2007/445.

71 První část prvního žalobního důvodu musí být tedy zamítnuta jako neopodstatněná.

K druhé části prvního žalobního důvodu

72 V druhé části tohoto žalobního důvodu žalobkyně poznamenává, že rozhodnutí 2007/445 se zakládá v rozsahu, v němž se jí týká, na stejném usnesení Home Secretary a stejných důkazech, ze kterých vycházelo rozhodnutí 2005/930.

- 73 Žalobkyně dále v zásadě tvrdí, že Rada neměla právo takto „opětovně použít“ nebo „recyklovat“ takové důkazy, aby vytvořila základ pro rozhodnutí 2007/445. Rada tím, že uplatnila jen tyto důkazy, postupovala prostřednictvím „zhojení vad“ nejen v rozporu se zásadami stanovenými Soudem v rozsudku OMIL, bod 1 výše, ale rovněž se zásadami právní jistoty a legitimního očekávání.
- 74 Žalobkyně konkrétněji tvrdí, že v rozsahu, v němž bylo rozhodnutí 2005/930 částečně zrušeno pro porušení práva na obhajobu a povinnosti uvést odůvodnění, Radě příslušelo, aby ve vztahu k ní přijala nové rozhodnutí založené na novém rozhodnutí vnitrostátního orgánu nebo na nových důkazech, ale jistě ne na usnesení Home Secretary nebo na důkazech z doby před rokem 2001. Protože rozhodnutí 2007/445 je založeno pouze na posledně uvedených důkazech, je *ipso jure* neplatné v rozsahu, v němž se jí týká.
- 75 V tomto ohledu stačí uvést, že zrušení aktu pro formální nebo procesní vady se nijak nedotýká práva orgánu, který je autorem tohoto aktu, přijmout nový akt na základě stejných skutkových a právních okolností, jako jsou ty, z nichž vycházel zrušený akt, za předpokladu, že při této příležitosti dodrží formální a procesní pravidla, jejichž porušení bylo sankcionováno, a že bude náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob (viz rovněž bod 65 výše).
- 76 V projednávané věci okolnost, že se rozhodnutí 2007/445 zakládá v rozsahu, v němž se týká žalobkyně, na stejném usnesení Home Secretary a stejných důkazech, ze kterých vycházelo rozhodnutí 2005/930, tedy nemá, i kdyby byla prokázána, žádný vliv na legalitu tohoto rozhodnutí. Krom toho v bodě 67 výše již bylo konstatováno, že legitimní očekávání dotčené osoby bylo v projednávaném případě náležitě respektováno.

77 Druhá část prvního žalobního důvodu tedy musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K třetí části prvního žalobního důvodu

78 Ve třetí části tohoto žalobního důvodu, uplatněné podpůrně, žalobkyně poznamenává, že v rozsudku OMIL, bod 1 výše, Soud rozlišoval mezi původním rozhodnutím zahrnout osobu na sporný seznam a následnými rozhodnutími ponechat ji na tomto seznamu. Podle ní z bodů 143 a 145 tohoto rozsudku vyplývá, že původní rozhodnutí může být přijato jen s ohledem na rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu. Naopak následná rozhodnutí musí uvést zvláštní a konkrétní důvody, o které se Rada opírá. Z bodů 144 a 145 rozsudku OMIL, bod 1 výše, krom toho podle žalobkyně vyplývá, že následným rozhodnutím musí předcházet prověření situace dotčené osoby, aby se ověřilo, zda nadále páchá teroristické činy.

79 Z toho podle ní vyplývá, že pro ponechání žalobkyně na sporném seznamu rozhodnutím 2007/445 neměla Rada právo uplatnit pouze usnesení Home Secretary ani odkázat na události před rokem 2001.

80 V tomto ohledu je třeba hned uvést, že argumentace žalobkyně vychází z nesprávného výkladu rozsudku OMIL, bod 1 výše.

81 Z bodů 143 až 146 a 151 tohoto rozsudku zejména vyplývá, že jak odůvodnění původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků, tak následná rozhodnutí se musí týkat nejen zákonných podmínek použití nařízení č. 2580/2001, zejména existence vnitrostátního rozhodnutí přijatého příslušným orgánem, ale rovněž specifických a konkrétních důvodů, na základě kterých se Rada při výkonu své diskreční posuzovací pravomoci domnívá, že dotýčná osoba musí být předmětem opatření ke zmrazení finančních prostředků.

82 Krom toho jak z bodu 145 téhož rozsudku, tak z čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931, na který odkazuje rovněž čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, vyplývá, že i když následným rozhodnutím o zmrazení finančních prostředků musí předcházet „prověření“ situace dotčené osoby, není to pouze za účelem ověřit, zda tato osoba nadále páchá teroristické činy, jak nesprávně tvrdí žalobkyně, ale za účelem zajistit, že „trvají důvody“ pro její ponechání na sporném seznamu, případně na základě nových informací nebo důkazů. V tomto ohledu Soud upřesnil, že pokud odůvodnění následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků je v podstatě stejné jako odůvodnění již uplatněné při příležitosti předcházejícího rozhodnutí, může za tímto účelem postačovat pouhé prohlášení, zejména jestliže dotčená osoba je skupinou nebo subjektem (rozsudek Soudu ze dne 11. července 2007, Al-Aqsa v. Rada, T-327/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 54).

83 Co se týče zbývajících částí argumentace žalobkyně, je třeba konstatovat, že je neopodstatněná. V odůvodnění připojeném k dopisu ze dne 30. ledna 2007 zaslanému žalobkyni se Rada totiž neomezila na uplatnění usnesení Home Secretary. V odstavci 1 tohoto odůvodnění Rada odkazuje na řadu skutků, údajně spáchaných žalobkyní, o kterých se domnívá, že se na ně vztahuje ustanovení čl. 1 odst. 3 písm. a), b), d), g) a h) společného postoje 2001/931 a že byly spáchány s cílem uvedeným v jeho čl. 1 odst. 3 bodech i) a iii). V odstavci 2 svého odůvodnění z toho Rada vyvozuje, že na žalobkyni se vztahuje čl. 2 odst. 3 bodě ii) nařízení č. 2580/2001. V následujících odstavcích svého odůvodnění Rada rovněž uvedla, že usnesení Home Secretary, které mělo zakázat žalobkyni jako organizaci zapojenou do terorismu a které podle Terrorism Act 2000 mohlo být předmětem odvolání (review), je stále platné. Rada takto konstatovala, že

nadále platí důvody pro zahrnutí žalobkyně na sporný seznam, a oznámila jí své rozhodnutí uplatňovat na ni nadále opatření stanovená v čl. 2 odst. 1 a 2 nařízení č. 2580/2001.

84 Rada tak uvedla v souladu s judikaturou citovanou v bodech 81 a 82 výše specifické a konkrétní důvody, pro které měla při výkonu své diskreční posuzovací pravomoci za to, že žalobkyně musí být nadále předmětem opatření ke zmrazení finančních prostředků.

85 Pokud jde o otázku, zda důvody uplatněné Radou mohly legálně ze skutkového i právního hlediska odůvodnit přijetí rozhodnutí 2007/445, tato otázka spadá pod přezkum hmotněprávní legality tohoto rozhodnutí, který bude proveden při přezkumu třetího a čtvrtého žalobního důvodu.

86 Třetí část prvního žalobního důvodu musí být tedy zamítnuta jako neopodstatněná a s ní i celý tento žalobní důvod.

K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na obhajobu a povinnosti uvést odůvodnění

87 Pokud jde zaprvé o tvrzené porušení práva na obhajobu, žalobkyně tvrdí, že nikdy nemohla účinně uplatnit své stanovisko ohledně příslušných vysvětlení uváděných

k odůvodnění jejího ponechání na sporném seznamu. Konkrétněji tvrdí, že jediné informace, které obdržela od Rady, jsou z doby před rokem 2001, že Rada se vůbec nesnažila reagovat na kritiku, kterou jí adresovala, že vůbec nezohlednila skutečnosti v její prospěch, které předložila, a že jí navíc nedala možnost být vyslechnuta v rámci slyšení.

88 V tomto ohledu je třeba připomenout, že předmět záruky týkající se dodržování práva na obhajobu v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, jakož i omezení této záruky, která mohou být legitimně uložena dotčeným osobám v této souvislosti, byly definovány Soudem v bodech 114 až 137 rozsudku OMIL, bod 1 výše.

89 V projednávaném případě vyplývá ze skutečností a okolností vyložených v bodech 5 až 13 výše, že Rada v souvislosti s přijetím rozhodnutí 2007/445 jednala řádně v souladu se zásadami uvedenými Soudem v uvedených bodech 114 až 137 rozsudku OMIL, bod 1 výše.

90 Zprvce totiž Rada sdělila žalobkyni v příloze dopisu ze 30. ledna 2007 odůvodnění, ze kterého byly jasné a jednoznačně patrné důvody, které dle jejího názoru odůvodňovaly její ponechání na sporném seznamu (viz rovněž bod 83 výše). Toto odůvodnění uvádělo specifické příklady teroristických činů ve smyslu příslušných ustanovení společného postojů 2001/931, za které byla žalobkyně odpovědná. Rovněž uvádělo, že z důvodu těchto aktů přijal příslušný orgán Spojeného království rozhodnutí zakázat žalobkyni jako organizaci zapojenou do teroristických činů, že toto rozhodnutí podléhalo přezkumu podle použitelných právních předpisů Spojeného království a že bylo stále platné. Dopis ze dne 30. ledna 2007 krom toho uváděl, že žalobkyně může Radě ve lhůtě jednoho měsíce předložit vyjádření k jejímu záměru ponechat ji na sporném seznamu a k důvodům, které v tomto ohledu uplatnila, jakož i veškeré písemnosti na jeho podporu.

- 91 Zadruhé Rada předala žalobkyni dopisy ze dne 30. března a 14. května 2007 určitý počet dokumentů ze spisu. Pokud jde o další dokumenty, Rada v dopise ze dne 14. května 2007 uvedla, že je nemůže žalobkyni předat, protože stát, který je poskytl, neudělil souhlas s jejich zveřejněním. V rámci projednávané žaloby žalobkyně nezpochybnila toto odmítnutí sdělení některých skutečností v neprospěch ani důvody uplatněné na jeho odůvodnění.
- 92 Zatřetí Rada umožnila žalobkyni účinně uplatnit její stanovisko ohledně skutečností v její neprospěch a žalobkyně této možnosti skutečně využila svými dopisy ze dne 27. února, 19., 20. a 26. března, 16. dubna a 29. května 2007.
- 93 Pokud jde o argument žalobkyně vycházející z toho, že Rada zamítla její žádost, aby byla vyslechnuta na formálním slyšení, stačí konstatovat, že ani dotčená právní úprava, a sice nařízení č. 2580/2001, ani obecná zásada dodržování práva na obhajobu nepřiznávají dotčeným osobám právo na takové slyšení (viz v tomto smyslu a obdobně rozsudek Soudu ze dne 27. září 2005, *Common Market Fertilizers v. Komise*, T-134/03 a T-135/03, Sb. rozh. s. II-3923, bod 108; viz rovněž rozsudek OMIL, bod 1 výše, bod 93).
- 94 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého se Rada nijak nesnažila odpovědět na její vyjádření a ani vůbec nezohlednila skutečnosti v její prospěch, které předložila, vychází z nesprávného posouzení povinností, které jsou Radě uloženy s ohledem na dodržování práva na obhajobu. V projednávaném případě, jak vyplývá z dopisu Rady ze dne 12. června 2007 a prvního oznamovacího dopisu, tento orgán řádně zohlednil vyjádření a skutečnosti ve prospěch žalobkyně, které posledně uvedená předložila, přičemž zejména dbal na to, aby byly sděleny delegacím členských států před přijetím rozhodnutí 2007/445.

95 Rada naproti tomu nebyla povinná odpovědět na tato vyjádření ve světle těchto dokumentů, pokud se domnívala, že tyto dokumenty neodůvodňují závěry, které z nich žalobkyně chtěla vyvodit. V tomto ohledu se Soud domnívá, že doslovné převzetí odůvodnění připojeného k dopisu Rady ze dne 30. ledna 2007 v odůvodnění připojenému k prvnímu oznamovacímu dopisu samo o sobě znamená pouze to, že Rada nezměnila své stanovisko. Při neexistenci, jako v projednávaném případě, jiných relevantních důkazů taková shoda znění neprokazuje, že Rada při svém posouzení věci opomenula řádně zohlednit argumenty předložené žalobkyní na její obhajobu (viz obdobně rozsudek Soudu ze dne 11. března 1999, Thyssen Stahl v. Komise, T-141/94, Recueil, s. II-347, body 117 a 118).

96 Rada ostatně v prvním oznamujícím dopise každopádně odpověděla specifickým způsobem na hlavní argument vznesený žalobkyní v průběhu správního řízení, podle kterého pouze současná a trvající teroristická činnost může odůvodnit její ponechání na sporném seznamu (viz rovněž bod 142 níže).

97 Z výše uvedeného vyplývá, že tvrzené porušení práva na obhajobu nebylo v projednávaném případě prokázáno.

98 Zadruhé, pokud jde o tvrzené porušení povinnosti uvést odůvodnění, žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí 2007/445 neuvádí specifické a konkrétní důvody, pro které měla Rada za to, že se jednak relevantní právní úprava na žalobkyni použije (rozsudek OMIL, bod 1 výše, bod 143), a jednak, že – po příslušném prověření – trvají důvody pro zmrazení jejích finančních prostředků (rozsudek OMIL, bod 1 výše, bod 151). Obzvláště Rada vůbec nezohlednila informace poskytnuté žalobkyní pro období po roce 2001 a rozhodnutí 2007/445 postrádá ohledně tohoto období veškeré odůvodnění.

99 V tomto ohledu je třeba připomenout, že předmět záruky týkající se dodržování povinnosti uvést odůvodnění v souvislosti s přijetím rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, jakož i omezení této záruky, která mohou být legitimně uložena dotčeným osobám v této souvislosti, byly definovány Soudem v bodech 138 až 151 rozsudku OMIL, bod 1 výše.

100 V projednávaném případě vyplývá z přezkumu třetí části prvního žalobního důvodu (viz body 83 a 84 výše), že Rada v souvislosti s přijetím rozhodnutí 2007/445 jednala řádně v souladu se zásadami uvedenými Soudem v uvedených bodech 138 až 151 rozsudku OMIL, bod 1 výše.

101 Pokud jde o argument, podle kterého Rada nezohlednila informace poskytnuté žalobkyní pro období po roce 2001 ani v tomto ohledu své rozhodnutí neodůvodnila, je třeba připomenout, že i když je podle článku 253 ES Rada povinna uvést skutkové okolnosti, na nichž závisí odůvodnění aktů, které přijímá, a právní úvahy, které ji vedly k jejich přijetí, toto ustanovení nevyžaduje, aby Rada diskutovala všechny skutkové a právní otázky, které dotčené osoby vznesly v průběhu správního řízení (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. ledna 1984, VBVB a VBBB v. Komise, 43/82 a 63/82, Recueil, s. 19, bod 22, a ze dne 18. září 2003, Volkswagen v. Komise, C-338/00 P, Recueil, s. I-9189, bod 127; rozsudek Soudu ze dne 30. září 2003, Cableuropa a další v. Komise, T-346/02 a T-347/02, Recueil, s. II-4251, bod 232).

102 Ostatně v bodě 96 výše již bylo každopádně konstatováno, že Rada odpověděla specifickým způsobem v prvním oznamujícím dopise na argument vznesený žalobkyní v průběhu správního řízení, podle kterého pouze současná a trvající teroristická činnost může odůvodnit její ponechání na sporném seznamu.

103 Z výše uvedeného vyplývá, že tvrzené porušení povinnosti uvést odůvodnění není v projednávaném případě prokázáno.

104 Druhý žalobní důvod musí být tedy zamítnut jako neopodstatněný.

K třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001

105 Žalobkyně uvádí, že jak čl. 2 odst. 3 nařízení n° 2580/2001, tak čl. 1 odst. 2, 3 a 6 společného postoje 2001/931 jsou psané v přítomném čase oznamovacího způsobu. Z toho podle ní vyplývá, že musí existovat úzká a bezprostřední časová vazba mezi rozhodnutím zahrnout nebo ponechat osobu na sporném seznamu a teroristickými činy zohledněnými za tímto účelem. Osoba tak může být zapsaná na sporný seznam jen tehdy, pokud se jí vytýká aktuální, nebo přinejmenším nedávná teroristická činnost. Rovněž nemůže být osoba ponechána po prověření na uvedeném seznamu jen s přihlédnutím ke skutečnostem, ke kterým došlo v minulosti.

106 Přitom v projednávaném případě se rozhodnutí 2007/445, pokud jde o žalobkyni, nezakládá na žádné skutečnosti z doby po roce 2001 a žalobkyně pro období po roce 2001 předložila řadu skutečností ve svůj prospěch.

107 V tomto ohledu má Soud podobně jako Rada a Spojené království za to, že výklad dotčených ustanovení nařízení č. 2580/2001 a společného postoje 2001/931 žalobkyní je nadměrně restriktivní a že nic v těchto ustanoveních nezakazuje uložení omezujících opatření namířených proti osobám nebo subjektům, které v minulosti páchaly

teroristické činy, bez ohledu na neexistenci důkazů prokazujících, že aktuálně takové činy páchají nebo se na nich podílí, pokud to okolnosti odůvodňují.

108 V první řadě není toto stanovisko – na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně – vyvráceno zněním sporných ustanovení. I když je pravda, že čl. 1 odst. 2 společného postoj 2001/931 používá přítomný čas oznamovacího způsobu („osoby, které páchají [...]“) pro definování toho, co je třeba rozumět pod „osobami, skupinami a subjekty, které jsou zapojeny do teroristických činů“, je to ve smyslu gnómičném, vlastním zákonným definicím a vymezením skutkových podstat, a nikoliv jako odkaz na dané časové období. Totéž platí pro příčestí přítomné použité ve francouzské („les personnes [...] commettant [...]“) a anglické verzi („persons committing [...]“) čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, což potvrzuje použití přítomného oznamovacího způsobu pro obdobnou formulaci použitou v jiných jazykových zněních (viz zejména německou „Personen, die eine terroristische Handlung begehen [...]“, italskou „persone che commettono [...]“, nizozemskou „personen die een terroristische daad plegen [...]“ a slovenskou verzi „osób, ktoré páchajú [...]“). Krom toho čl. 1 odst. 4 společného postoj 2001/931 umožňuje přijetí omezujících opatření zejména proti osobám, které byly odsouzeny za teroristické činy, což obvykle znamená minulou teroristickou činnost, a nikoliv činnost aktivně páchanou v okamžiku, kdy dojde k jejímu zjištění v odsuzujícím rozhodnutí. Konečně odstavec 6 téhož článku stanoví, že jména osob a subjektů na sporném seznamu se budou pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, prověřovat s cílem zjistit, zda trvají důvody pro jejich uvedení v seznamu. Nemá-li být toto ustanovení zbaveno svého užitečného účinku, je třeba mít za to, že umožňuje ponechat na sporném seznamu osoby nebo subjekty, které nespáchaly žádný nový teroristický čin v průběhu jednoho nebo více šestiměsíčních období před prověřením, pokud toto ponechání na seznamu zůstává odůvodněné s ohledem na všechny relevantní okolnosti.

109 Zadruhé je třeba zdůraznit, že nařízení č. 2580/2001 a společný postoj 2001/931, jakož i rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1373(2001), kterou provádějí, mají za cíl bojovat proti hrozbám mezinárodnímu míru a bezpečnosti, které představují teroristické činy. Uskutečnění tohoto cíle, který má základní význam pro mezinárodní společenství, by mohlo být znemožněno, pokud by se opatření ke

zmrazení finančních prostředků stanovená těmito akty mohla použít jen na osoby, skupiny a subjekty, které aktuálně páchají teroristické činy nebo které je spáchaly velmi nedávno.

110 Jelikož tato opatření mají hlavně zabránit spáchání takových aktů nebo jejich opakování, jsou krom toho více založena na hodnocení současné nebo budoucí hrozby než na posouzení chování v minulosti.

111 V tomto ohledu Rada a Spojené království uvedly, že na základě poučení vycházejícího ze zkušenosti nepředstavuje dočasné přerušení aktivit organizace s teroristickou minulostí samo o sobě záruku, že je dotčená organizace v kterémkoliv okamžiku obnoví, a že není nezbytně třeba věřit údajnému upuštění od násilí vyjádřenému v této souvislosti. Tak tomu může být zejména tehdy, když je neexistence takových aktivit výsledkem účinnosti uložených sankcí nebo je od takových aktivit záměrně upuštěno v tom smyslu, že se dotčená organizace snaží dosáhnout zrušení sankcí, aby pak mohla obnovit svou dřívější teroristickou činnost. Mohla by být rovněž vysvětlena těžkostmi, se kterými se setkává dotčená organizace při páchání nových teroristických činů, vzhledem k účinnosti preventivních opatření přijatých příslušnými orgány nebo též časem vyžadovaným pro přípravu takových činů.

112 Jelikož se tyto úvahy nezdají nerozumné, je třeba připustit, že široká posuzovací pravomoc, kterou Rada disponuje, pokud jde o skutečnosti, které mají být zohledněny za účelem přijetí nebo zachování opatření ke zmrazení finančních prostředků (rozsudek OMIL, bod 1 výše, bod 159), se vztahuje na hodnocení hrozby, kterou může i nadále představovat organizace, která v minulosti spáchala teroristické činy, bez ohledu na přerušení této teroristické činnosti po více či méně dlouhou dobu, nebo dokonce její zdánlivé ukončení.

- 113 V projednávaném případě okolnost, že Rada, pokud jde o žalobkyni, odkázala výlučně na minulé teroristické činy a na skutečnosti z doby před rokem 2001, tedy sama o sobě nestačí, aby ukázala, že došlo k porušení čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001.
- 114 Pokud jde o otázku, zda s ohledem na všechny další relevantní okolnosti Rada tímto překročila meze své posuzovací pravomoci, ta spadá do přezkumu čtvrtého žalobního důvodu.
- 115 S ohledem na výše uvedené musí být třetí žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení důkazního břemene a ze zjevně nesprávného posouzení důkazů

Argumenty účastníků řízení

- 116 Žalobkyně uplatňuje, že rozhodnutí přijatá na základě nařízení č. 2580/2001 představují zjevný a závažný zásah do práv zaručených články 10 a 11 Úmluvy o ochraně lidských

práv a základních svobod (EÚLP), podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, jakož i článkem 1 prvního dodatkového protokolu k EÚLP. V této souvislosti zdůrazňuje drakonické důsledky, které pro ni vyplývají z rozhodnutí 2007/445.

- 117 V důsledku toho žalobkyně jednak tvrdí, že Rada musí prokázat, že provedení opatření přijatých proti ní je stanoveno zákonem za účelem uskutečnění legitimního cíle a je nezbytné v demokratické společnosti.
- 118 Žalobkyně krom toho tvrdí, že důkaz toho, že zmrazení jejích finančních prostředků zůstává ke dni 28. června 2007 legálně odůvodněné, přísluší Radě a že úroveň důkazů vyžadovaná za tímto účelem musí být stejná jako v trestní oblasti.
- 119 Pokud jde o úlohu Soudu, žalobkyně uplatňuje, že za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávaného případu, Soud musí objektivně nově přezkoumat všechny skutečnosti, jak ty, které uplatnila Rada, tak i ty, které uvedla ona sama, aby určil, zda Rada měla přiměřené důvody pro přijetí rozhodnutí 2007/445 v roce 2007.
- 120 V projednávaném případě bylo rozhodnutí 2007/445 přijato vůči žalobkyni na základě dokumentů v její neprospěch postrádajících přesnost, vážnost a věrohodnost, které byly všechny z doby před rokem 2001, a bez odpovídajícího přezkumu řady dokumentů v její prospěch týkajících se let po roce 2001 předložených žalobkyní.
- 121 Pokud jde o skutečnosti v její prospěch, žalobkyně konkrétněji uplatňuje, že na mimořádném kongresu, který se konal v Ashraf City (Irák) v červnu 2001, její vedení přijalo jednomyslné rozhodnutí ukončit vojenskou činnost organizace v Íránu. Toto rozhodnutí bylo ratifikováno dvěma řádnými kongresy v září 2001 a v roce 2003. S výjimkou několika operací provedených operačními jednotkami, které neobdržely zprávu včas, žalobkyně od léta 2001 neuskutečnila žádnou vojenskou operaci a její

operační jednotky byly s konečnou platností rozpuštěny. Rovněž zpřístupnila souřadnice všech svých základů Spojeným národům, jakož i vládě Spojeného království a Spojených států.

¹²² Žalobkyně rovněž odkazuje na dokumenty přiložené v příloze 2 a 6 k její žalobě, které prokazují, že od roku 2001 se ona a všichni její členové dobrovolně vzdali násilí a terorismu, vrátili své zbraně, uzavřeli dohodu s koaličními silami v Iráku a byli řádně uznáni za „chráněné osoby“.

¹²³ Konečně žalobkyně zdůrazňuje, že nebylo nikdy naznačeno, že by se dopustila jakéhokoliv teroristického činu v rámci Evropské unie.

¹²⁴ Rada a Spojené království nejdříve uvádí, že v rozsudku OMIL, bod 1 výše (bod 135), Soud jasně uvedl, že opatření ke zmrazení finančních prostředků nepředstavuje trestní sankci.

¹²⁵ Rada a Spojené království dále uplatňují, že zmrazení finančních prostředků nepředstavuje zásah do práva na svobodu projevu a sdružování, protože údajná omezení těchto svobod jsou nechtěným nebo náhodným důsledkem rozhodnutí orgánů. Krom toho zmrazení finančních prostředků nezasahuje do samotné podstaty vlastnického práva (rozsudek Soudu ze dne 21. září 2005, Kadi v. Rada a Komise, T-315/01, Sb. rozh. s. II-3649, bod 248). V každém případě se Rada domnívá, že nedošlo k porušení článků 10 a 11 EÚLP ani článku 1 prvního dodatkového protokolu k EÚLP, protože opatření

dotčená v projednávaném případě jsou stanovena zákonem, mají legitimní cíl, který spočívá v boji proti terorismu, a jsou nezbytná v demokratické společnosti k dosažení tohoto cíle.

126 V důsledku toho se Rada a Spojené království domnívají, že v souladu s pravidlem běžně použitelným před soudem Společenství (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 27. února 1997, FFSA a další v. Komise, T-106/95, Recueil, s. II-229, bod 115, a ze dne 8. července 2004, Corus UK v. Komise, T-48/00, Sb. rozh. s. II-2325, bod 125) žalobkyni přísluší nést důkazní břemeno svého tvrzení, podle kterého je rozhodnutí 2007/445 stiženo zjevně nesprávným posouzením. Spojené království v tomto ohledu zdůrazňuje, že na uvedené rozhodnutí se vztahuje presumpce legality a že řízení zpochybňující jeho platnost je civilní povahy, takže důkazní břemeno přísluší žalobkyni a vyžadovaná důkazní úroveň je stejná jako v občanské věci. Krom toho žádné ustanovení použitelné právní úpravy nestanoví obrácení nebo odlehčení důkazního břemene.

127 Pokud jde o rozsah soudního přezkumu Soudu, Rada a Spojené království odkazují na rozsudek OMIL, bod 1 výše (bod 159), rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. února 1986 ve věci James (série A, č. 98) a stanovisko generálního advokáta Jacobse předcházející rozsudku Soudního dvora ze dne 30. července 1996, Bosphorus (C-84/95, Recueil, s. I-3953, I-3956, bod 65). V důsledku toho Rada a Spojené království tvrdí, že Soudu nepřísluší, aby nahradil posouzení Rady ohledně skutkového stavu a důkazů týkajících žalobkyně svým vlastním posouzením. To platí, zejména pokud jde o posouzení okolností, za kterých může zákonodárce rozhodnout, zda a kdy musí být omezující opatření zrušena. V tomto ohledu Spojené království zdůrazňuje, že jelikož mají osoby odpovědné za přijetí možnost disponovat širokým spektrem stanovisek v oblasti bezpečnosti a terorismu, která, pokud nejsou vyhodnocena správně, mohou způsobit vážné důsledky, mají právo zaujmout při hodnocení rizika spojeného s těmito důsledky konzervativní přístup. V této souvislosti musí být jejich rozhodnutí přiznaná značná váha a určitá autorita. Zejména soudy, vnitrostátní i soudy Společenství, by si neměly „vytvářet vlastní názor“ ohledně důvodnosti dotčeného rozhodnutí.

- 128 Rada ostatně tvrdí, přičemž odkazuje na své vyjádření v odpověď na třetí žalobní důvod, že řádně posoudila důkazy, které byly v projednávaném případě relevantní.

Závěry Soudu

- 129 Nejdříve je třeba v odpověď na argumentaci žalobkyně uvést, že taková opatření ke zmrazení finančních prostředků, jaká jsou dotčená v projednávaném případě, jsou stanovena zákonem, a sice rezolucí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů 1373 (2001) a samotným nařízením č. 2580/2001. Krom toho, jak vyplývá z preambule těchto aktů, sledují tato opatření legitimní cíl boje proti terorismu. Konečně v preambuli uvedené rezoluce 1373(2001) Rada bezpečnosti potvrdila nezbytnost bojovat všemi prostředky, v souladu s Chartou OSN, proti hrozbám mezinárodnímu míru a bezpečnosti, které představují teroristické činy, a měla za to, že členské státy musí doplnit mezinárodní spolupráci přijetím dodatečných opatření, a zejména zmrazením finančních prostředků, aby na svém území všemi dovolenými prostředky bránily a potíraly financování a přípravu jakéhokoli teroristického činu. Nemá-li tedy být toto posouzení – které zavazuje celé mezinárodní společenství – zpochybněno, musí být dotčená opatření kvalifikována jako v demokratické společnosti nezbytná k dosažení tohoto cíle.

- 130 Avšak, jak to Soud již uvedl v bodech 115 a 116 rozsudku OMIL, bod 1 výše, skutkové a právní okolnosti, které mohou podmínit použití opatření ke zmrazení finančních prostředků na osobu, skupinu nebo subjekt, jsou určeny čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001. Podle tohoto ustanovení Rada jednomyslně vypracuje, přezkoumává a mění seznam osob, skupin a subjektů, na které se vztahuje uvedené nařízení, v souladu s čl. 1 odst. 4 až 6 společného postoje 2001/931. Dotčený seznam musí být tedy vypracován v souladu s ustanoveními čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 na základě přesných informací nebo materiálů v příslušném spisu, ze kterých vyplývá, že

příslušný orgán přijal na základě závažných a věrohodných důkazů nebo stop rozhodnutí ve vztahu k dotyčným osobám, skupinám a subjektům, které se týká zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání za teroristický čin, pokus o spáchání teroristického činu, účast na něm nebo napomáhání k jeho spáchání nebo odsouzení za takové činy. „Příslušným orgánem“ se rozumí justiční orgán, nebo pokud justiční orgány nemají pravomoc v dané oblasti, rovnocenný příslušný orgán v této oblasti. Krom toho se musí jména osob a subjektů uvedených na seznamu pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, prověřovat s cílem zjistit, zda trvají důvody pro jejich uvedení na seznamu, v souladu s ustanoveními čl. 1 odst. 6 společného postoje 2001/931.

131 V bodě 117 rozsudku OMIL, bod 1 výše, Soud z těchto ustanovení vyvodil, že řízení, které může vést k opatření o zmrazení finančních prostředků podle relevantní právní úpravy probíhá na dvou úrovních, na úrovni vnitrostátní a na úrovni Společenství. V první fázi musí příslušný vnitrostátní orgán, v zásadě soudní, ve vztahu k dotyčné osobě přijmout rozhodnutí odpovídající definici v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Jedná-li se o rozhodnutí o zahájení vyšetřování nebo trestního stíhání, musí být založeno na závažných a věrohodných důkazech nebo stopách. V druhé fázi musí Rada jednomyslně rozhodnout o zahrnutí dotyčné osoby na sporný seznam na základě přesných informací nebo materiálů ve spisu, ze kterých vyplývá, že takové rozhodnutí bylo přijato. Poté musí Rada pravidelně, nejméně však jednou za šest měsíců, zjišťovat, zda trvají důvody pro ponechání dotyčné osoby na sporném seznamu. V tomto ohledu je ověření existence rozhodnutí vnitrostátního orgánu odpovídajícího uvedené definici základní předchozí podmínkou pro přijetí původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků Radou, zatímco ověření důsledků tohoto rozhodnutí, k nimž došlo na vnitrostátní úrovni, je nevyhnutelným v souvislosti s přijetím následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků.

132 V bodě 123 rozsudku OMIL, bod 1 výše, Soud krom toho připomněl, že na základě článku 10 ES se vztahy mezi členskými státy a orgány Společenství řídí vzájemnou povinností loajální spolupráce (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. října 2003, Irsko v. Komise, C-339/00, Recueil, s. I-11757, body 71 a 72 a citovaná judikatura). Tato zásada se použije obecně a je uložena zejména v rámci policejní a soudní spolupráce v trestních věcech [společně nazývaných „spravedlnost a vnitřní věci“ (SVV)] upravené

hlavou VI Smlouvy o EU, která je ostatně zcela založena na spolupráci mezi členskými státy a orgány (rozsudek Soudního dvora ze dne 16. června 2005, Pupino, C-105/03, Sb. rozh. s. I-5285, bod 42).

¹³³ V bodě 124 rozsudku OMIL, bod 1 výše, se Soud domníval, že v případě použití čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931 a čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001, tedy ustanovení, která zavádějí specifickou formu spolupráce mezi Radou a členskými státy v rámci společného boje proti terorismu, má tato zásada pro Radu za následek povinnost ponechat řešení v co nejvyšší možné míře na posouzení příslušného vnitrostátního orgánu, přinejmenším jedná-li se o soudní orgán, zejména co se týče existence „závažných a věrohodných důkazů nebo stop“, na nichž je rozhodnutí tohoto orgánu založeno.

¹³⁴ Z výše uvedeného vyplývá, že i když důkazní břemeno ohledně skutečnosti, že zmrazení finančních prostředků osoby, skupiny nebo subjektu je nebo zůstává legálně odůvodněné s ohledem na relevantní právní úpravu, přísluší Radě, jak to důvodně tvrdí žalobkyně, má toto břemeno na úrovni řízení Společenství o zmrazení finančních prostředků relativně omezený předmět (viz obdobně rozsudek OMIL, bod 1 výše, bod 126, ohledně předmětu práva na obhajobu v rámci téhož řízení). V případě původního rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků se týká hlavně existence přesných informací nebo materiálů ze spisu, které prokazují, že ve vztahu k dotčené osobě bylo vnitrostátním orgánem přijato rozhodnutí odpovídající definici uvedené v čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Krom toho v případě následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků přijatého po prověření se důkazní břemeno týká hlavně otázky, zda s ohledem na všechny relevantní okolnosti projednávaného případu, a zejména s ohledem na důsledky uvedeného rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu trvají důvody pro zmrazení finančních prostředků.

135 Konečně z bodů 145, 146 a 151 rozsudku OMIL, bod 1 výše, vyplývá, že jelikož v rámci jednomyslného přijetí opatření o zmrazení finančních prostředků na základě nařízení č. 2580/2001 Rada nejedná na základě přesně stanovené pravomoci, disponuje diskreční pravomocí pro posouzení důvodů, pro které musí být dotčená osoba předmětem takového opatření.

136 V tomto ohledu je nicméně třeba upřesnit, že má-li Rada posoudit, zda zmrazení finančních prostředků osoby, skupiny nebo subjektu je nebo zůstává odůvodněné, prvotní úvaha, kterou musí učinit, spočívá v tom, jak vnímá a posuzuje riziko, že by za neexistence takového opatření mohly být uvedené finanční prostředky použity na financování nebo přípravu teroristických činů (viz bod 129 výše).

137 Pokud jde o úlohu Soudu, ten uznal v bodě 159 rozsudku OMIL, bod 1 výše, že Rada má širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o skutečnosti, které mají být zohledněny za účelem přijetí hospodářských a finančních sankcí na základě článků 60 ES, 301 ES a 308 ES, v souladu se společným postojem přijatým v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky. Tato posuzovací pravomoc se zejména týká úvah o účelnosti, na kterých jsou taková rozhodnutí založena.

138 Nicméně i když Soud přiznává Radě v dané oblasti posuzovací pravomoc, neznamená to, že se musí zdržet přezkumu výkladu příslušných údajů tímto orgánem. Soud Společenství totiž musí ověřit nejen věcnou správnost dovolávaných důkazních materiálů, jejich věrohodnost a soudržnost, ale musí rovněž přezkoumat, zda tyto skutečnosti představují veškeré rozhodné údaje, jež musí být při posuzování situace vzaty v úvahu, a zda lze o ně opřít vyvozené závěry. Nicméně v rámci tohoto přezkumu mu nepřísluší nahradit posouzení Rady ohledně účelnosti vlastním posouzením (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 22. listopadu 2007, Španělsko v. Lenzing, C-525/04 P, Sb. rozh. s. I-9947, bod 57 a citovaná judikatura).

- 139 Krom toho je třeba uvést, že v případě, kdy orgán Společenství disponuje širokou posuzovací pravomocí, má přezkum dodržování určitých procesních záruk zásadní význam. Soudní dvůr tak měl příležitost upřesnit, že k těmto zárukám patří i povinnost příslušného orgánu zkoumat pečlivě a nestranně všechny rozhodné skutečnosti projednávaného případu a dostatečným způsobem odůvodnit své rozhodnutí (viz rozsudek Španělsko v. Lenzing, bod 138 výše, bod 58 a citovaná judikatura).
- 140 V rámci projednávaného žalobního důvodu žalobkyně žádá Soud, aby ověřil, zda za okolností projednávaného případu a s ohledem na všechny rozhodné údaje, jak ty, které uplatnila Rada, tak i ty, které uplatnila ona sama, měla Rada přiměřené důvody pro to, aby ve vztahu k ní přijala v roce 2007 rozhodnutí 2007/445 (viz bod 119 výše).
- 141 Takové ověření s ohledem na cíle sledované použitelnou právní úpravou (viz body 130, 135 a 136 výše) zůstává nezpochybnitelně v mezích soudního přezkumu, který soud Společenství může vykonat nad rozhodnutím o zmrazení finančních prostředků přijatým na základě čl. 2 odst. 3 nařízení č. 2580/2001. Odpovídá totiž v zásadě přezkumu zjevně nesprávného posouzení (rozsudek OMIL, bod 1 výše, bod 159). Ostatně ani Rada, ani Spojené království netvrdí, že takový přezkum překračuje úroveň přezkumu, kterou Soudu přiznává judikatura v takové oblasti, jako jsou hospodářské a finanční sankce.
- 142 V projednávané věci z dopisu Rady ze dne 30. ledna 2007, prvního oznamovacího dopisu a odůvodnění připojeného ke každému z obou těchto dopisů vyplývá, že Rada se opřela hlavně o okolnost, že usnesení Home Secretary, které podle ní odpovídalo definici čl. 1 odst. 4 společného postojů 2001/931, bylo stále platné, přestože podle Terrorism Act 2000 mohlo být předmětem soudní žaloby (review). Z prvního oznamovacího dopisu a k němu připojeného odůvodnění rovněž vyplývá, že Rada zohlednila vyjádření žalobkyně a skutečnosti v její prospěch, které žalobkyně předložila, pokud jde o období po roce 2001, ale že se domnívala, že neodůvodňují její žádost, aby

byla odstraněna ze sporného seznamu. Rada konkrétně zamítla argument, podle kterého je odůvodněné zachovat rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků jen tehdy, když dotčená osoba páchá nebo se aktuálně snaží spáchat teroristické činy.

¹⁴³ Soud má za to, že s ohledem na všechny takto zohledněné relevantní údaje měla Rada přiměřené důvody a dostatečné důkazy pro to, aby přijala ve vztahu k žalobkyni napadené rozhodnutí, že se nedopustila zjevně nesprávného posouzení těchto údajů, a že tedy právně dostačujícím způsobem odůvodnila ponechání žalobkyně na sporném seznamu.

¹⁴⁴ Zaprvé se totiž usnesení Home Secretary jeví s ohledem na relevantní vnitrostátní právní předpisy jako rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu odpovídající definici podle čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931. Ostatně tato kvalifikace nebyla žalobkyni v rámci projednávání žaloby zpochybněna.

¹⁴⁵ Zadruhé, pokud jde o argument, podle kterého bylo napadené rozhodnutí přijato ve vztahu k žalobkyni na základě dokumentů v její neprospěch postrádajících přesnost, vážnost a věrohodnost, ze zásad připomenutých v bodech 133 a 134 výše vyplývá, že Rada nebyla jen oprávněna, ale byla dokonce povinna ponechat řešení v co nejvyšší možné míře na posouzení příslušného vnitrostátního orgánu, zejména co se týče existence „závažných a věrohodných důkazů nebo stop“, na nichž bylo rozhodnutí tohoto orgánu založeno. I když je pravda, že tento vnitrostátní orgán nebyl soudním orgánem, okolnost, že jeho rozhodnutí mohlo být předmětem soudní žaloby a že taková žaloba buď nebyla podána, nebo nevedla k rozhodnutí ve prospěch žalobkyně, stavěla Radu do téže situace.

146 Zatřetí se na argument, podle kterého bylo napadené rozhodnutí ve vztahu k žalobkyni přijato na základě dokumentů v její neprospěch, které byly všechny z doby před rokem 2001 a bez přezkumu dokumentů v její prospěch, které žalobkyně předložila pro pozdější období, použijí podobné úvahy jako úvahy uvedené v bodě 145 výše. Jelikož usnesení Home Secretary mohlo být kdykoliv od roku 2001 předmětem soudní žaloby ve vnitrostátním právu, směřující buď přímo proti tomuto usnesení, nebo nepřímě proti jakémukoliv následnému rozhodnutí Home Secretary týkajícímu se odmítnutí vzít je zpět nebo zrušit, mohla mít Rada důvodně za to, že pro účely jejího vlastního posouzení byla rozhodující okolnost, že toto usnesení zůstávalo platné.

147 Začtvrté pokud jde o zvážení skutečností ve prospěch a v neprospěch, Soud se domnívá, že Rada jedná rozumně a obezřetně, když v situaci, v níž jako v projednávaném případě rozhodnutí příslušného vnitrostátního správního orgánu, na kterém je založeno rozhodnutí Společenství o zmrazení finančních prostředků, může být nebo je předmětem soudní žaloby ve vnitrostátním právu, tento orgán v zásadě odmítne zaujmout stanovisko k opodstatněnosti meritorních argumentů vznesených dotčenou osobou na podporu takové žaloby předtím, než zná její výsledek. V opačném případě by se totiž posouzení Rady jakožto politického a správního orgánu mohlo ohledně skutkových a právních otázek dostat do konfliktu s posouzením příslušného vnitrostátního orgánu.

148 Konečně pokud jde zapáté o argument, podle kterého žalobkyni nebyl nikdy vytýkán jakýkoliv teroristický čin na území Evropské unie, stačí uvést, že nařízení č. 2580/2001 nijak nepodřizuje přijetí rozhodnutí Společenství o zmrazení finančních prostředků podmínce, že teroristické činy, na něž je v této souvislosti poukazováno, byly spáchány na uvedeném území. Taková podmínka by navíc byla v rozporu s duchem a cílem rezoluce Rady bezpečnosti 1373 (2001), jejíž preambule potvrzuje zejména „zásadu, kterou Valné shromáždění stanovilo ve svém prohlášení z října 1970 (2625 XXV) a kterou Rada bezpečnosti potvrdila v rezoluci 1189 (1998), a sice, že se každý stát musí zdržet organizování a podpory teroristických činů na území jiného státu, napomáhat jim či se na nich účastnit nebo trpět na svém území činnosti organizované za účelem spáchání takových činů“, a vyzývá státy, „aby všemi dovolenými prostředky potíraly na svém území financování a přípravu jakýchkoli teroristických činů“.

149 S ohledem na výše uvedené musí být čtvrtý žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

K pátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu ze zneužití pravomoci

150 Žalobkyně tvrdí, že v rozsahu, v němž se jí týká, bylo rozhodnutí 2007/445 přijato Radou za okolností, které představují zneužití pravomoci. Podle ní se Rada předem rozhodla ponechat ji na sporném seznamu, navzdory důkazům, které ji zcela vyvíňují od roku 2001, a to pouze z důvodu, že si přála usmiřovat současný iránský režim.

151 V této souvislosti Soudní dvůr a Soud opakovaně rozhodly, že akt je postižen zneužitím pravomoci pouze tehdy, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 14. prosince 2004, *Swedish Match*, C-210/03, Sb. rozh. s. I-11893, bod 75, a rozsudek Soudu ze dne 13. ledna 2004, *Thermenhotel Stoiser Franz* a další v. *Komise*, T-158/99, *Recueil*, s. II-1, bod 164 a citovaná judikatura).

152 Přitom v projednávaném případě z materiálů ve spisu nevyplývá žádný nepřímý důkaz, který by dodal na věrohodnosti myšlenky, že řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí 2007/445, bylo zahájeno s jiným cílem, než je boj proti terorismu a jeho financování. Obzvláště tvrzení žalobkyně, podle kterého bylo uvedené rozhodnutí přijato ve vztahu k ní s jediným cílem usmiřovat současný iránský režim, je čisté účelové a není podpořeno žádným objektivním nepřímým důkazem.

153 Pátý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

- 154 Vzhledem k tomu, že žádný ze žalobních důvodů uplatněných žalobkyní na podporu návrhu na zrušení rozhodnutí 2007/445 neobstál, musí být uvedený návrh zamítnut jako neopodstatněný.

K návrhu na zrušení rozhodnutí 2007/868

Argumenty účastníků řízení

- 155 V dopise došlém kanceláři Soudu dne 11. ledna 2008 žalobkyně tvrdí, že žalobní důvody uplatněné na podporu jejího návrhu na částečné zrušení rozhodnutí 2007/445 jsou rovněž relevantní v rámci návrhu na částečné zrušení rozhodnutí 2007/868.
- 156 Žalobkyně zdůrazňuje, že POAC je specializovaný soud zřízený parlamentem Spojeného království, aby rozhodoval o žalobách proti rozhodnutím týkajícím se zákazů nebo odmítnutí zrušit zákaz organizací považovaných Home Secretary za teroristické.
- 157 Přitom v rozhodnutí ze dne 30. listopadu 2007 tento soud kvalifikoval jako „zcela nesprávné“ rozhodnutí Home Secretary ze dne 1. září 2006, které odmítalo zrušit zákaz žalobkyně jako teroristické organizace (viz bod 22 výše). Rovněž odmítl povolit Home Secretary, aby podal opravný prostředek proti jeho rozhodnutí ke Court of Appeal. Krom toho by v rámci takového opravného prostředku před Court of Appeal Home Secretary neměl právo zpochybnit skutková zjištění POAC.

158 V projednávaném případě POAC přezkoumala důvěrné a nedůvěrné důkazy předložené Home Secretary a s vyloučením veřejnosti vyslechla svědka předvolaného v jeho jménu. Její skutková zjištění prokazují, že všechny skutkové okolnosti uplatněné žalobkyní v průběhu řízení, které vedlo k přijetí rozhodnutí 2007/445, byly správné a že neexistoval skutkový základ pro tvrzení, že žalobkyně je stále teroristickou organizací. To platí rovněž v souvislosti s přijetím rozhodnutí 2007/868.

159 Žalobkyně tedy vytýká Radě, že přijala rozhodnutí 2007/868 v okamžiku, kdy věděla nejen o rozhodnutí POAC a jejích skutkových zjištěních, ale i o odmítnutí POAC povolit Home Secretary, aby podal opravný prostředek ke Court of Appeal, a o znění formulace tohoto odmítnutí.

160 Poznamenává, že i když Home Secretary nepochybně podal ke Court of Appeal novou žádost o povolení podat opravný prostředek proti rozhodnutí POAC, jak měl právo učinit, nic to nemění na tom, že rozhodnutí 2007/868 se ve vztahu k ní zakládá pouze na usnesení Home Secretary ze dne 28. března 2001 a vůbec nezohledňuje rozhodnutí POAC.

161 Podle žalobkyně tyto skutečnosti prokazují, že rozhodnutí 2007/868 je zjevně nesprávné, a že je navíc v rozsahu, v němž se jí týká, stiženo zneužitím pravomoci.

162 Ve svém vyjádření došlém kanceláři Soudu dne 15. ledna 2008 se Rada zdržela jakéhokoli komentáře ohledně relevance rozhodnutí POAC pro účely tohoto řízení.

163 Na jednání tento orgán s odkazem na skutková zjištění POAC tvrdil, že i kdyby měla být tato zjištění považována za přesná a podávající správný celkový obraz, je i nadále přiměřené mít za to, že žalobkyně byla zapojena do teroristických činů ve smyslu nařízení č. 2580/2001, a že v důsledku toho je zmrazení jejích finančních prostředků nadále odůvodněné. Rada krom toho tvrdila, že přihlédla k žádosti Home Secretary, aby mu Court of Appeal povolil podat opravný prostředek proti rozhodnutí POAC, ale současně se nerozhodla pouze vyčkat na výsledek tohoto opravného prostředku před novým zhodnocením situace žalobkyně.

164 Ve svém vyjádření došlém kanceláři Soudu dne 16. ledna 2008 Komise tvrdí, že by v současném okamžiku bylo předčasné vyvozovat z rozhodnutí POAC závěry na úrovni Společenství. Podle ní je před určením, zda uvedené rozhodnutí musí mít vliv na legalitu rozhodnutí přijatých na úrovni Společenství, třeba vyčkat rozhodnutí Court of Appeal o žádosti o povolení opravného prostředku podané Home Secretary a dále podle okolností vyčkat na výsledek případného opravného prostředku ke Court of Appeal, jakož i na výsledek případného následného kasačního opravného prostředku k House of Lords (Sněmovna lordů).

165 Ve svém vyjádření došlém kanceláři Soudu dne 16. ledna 2008 Spojené království připomíná, že usnesení Home Secretary ze dne 28. března 2001 je v každém případě nadále platné. Toto usnesení tak představuje dostatečný zákonný základ pro skutečnost, že Rada ve vztahu k žalobkyni přijala rozhodnutí 2007/868. Spojené království rovněž uvádí, že podle čl. 6 odst. 3 Terrorism Act 2000 rozhodnutí POAC nezavazuje Home Secretary, aby odstranil žalobkyni z vnitrostátního seznamu obdobného tomu, který zavedla Rada, před vyčerpáním všech opravných prostředků, včetně k House of Lords.

166 Ve svém spisu vedlejšího účastníka Spojené království krom toho vysvětluje, že rozhodnutí 2007/868 bylo přijato Radou se znalostí rozhodnutí POAC a následného

rozhodnutí Home Secretary podat proti tomuto rozhodnutí opravný prostředek. Jednání před Court of Appeal, jak ohledně žádosti o povolení podat opravný prostředek, tak ve věci samé, proběhlo ve dnech 18. až 20. února 2008.

Závěry Soudu

¹⁶⁷ V rámci návrhu na částečné zrušení rozhodnutí 2007/868 se argumentace účastníků řízení v zásadě věnuje relevanci rozhodnutí POAC uvedeného v bodě 22 výše pro účely přezkumu legality prováděného v projednávaném případě Soudem.

¹⁶⁸ Tímto rozhodnutím POAC zejména kvalifikovala jako „zcela nesprávný“ (perverse) závěr Home Secretary obsažený v jeho rozhodnutí ze dne 1. září 2006, které odmítá zrušit zákaz žalobkyně, podle kterého byla žalobkyně v té době stále organizací „zapojenou do terorismu“ (concerned in terrorism) ve smyslu Terrorism Act 2000. Tímto je třeba rozumět, že podle posouzení POAC by žádná rozumná osoba nemohla dospět k takovému závěru, a naopak že jakákoliv rozumná osoba by na základě skutečností, kterými disponoval Home Secretary, dospěla k závěru opačnému.

¹⁶⁹ V tomto ohledu POAC shrnula svá hlavní skutková zjištění a právní závěry, které z nich vyvodila, v bodech 347 až 349 svého rozhodnutí následovně:

„347. [...] Musíme přezkoumat všechny materiál, který měl nebo rozumně mohl mít k dispozici [Home Secretary] za účelem určení, zda PMOI byla nebo jím čestně mohla

být považována za zapojenou do terorismu. Všechny materiály jsme podrobili důkladnému přezkumu, který považujeme za přiměřený standard pro naše hodnocení.

348. Již jsme podrobně uvedli své závěry ohledně předloženého materiálu. Podle našeho názoru vede důkladný přezkum materiálu k následujícímu závěru:

348.1 S možnou výjimkou jediného případu z května 2002 se PMOI od srpna 2001 nepodílela na teroristických činech v Íránu nebo jinde.

348.2 I když PMOI mohla mít v určité době v Íránu strukturu vojenského velení, materiál prokazuje, že taková struktura přestala existovat před (nejpozději) koncem roku 2002.

348.3 I za předpokladu, že tři zprávy z roku 2002 mohou být považovány za oslavu [terorismu] ve smyslu čl. 3 odst. 5 písm. c) [Terrorism Act 2000], taková činnost skončila před srpnem 2002.

348.4 V květnu 2003 byla PMOI odzbrojena.

348.5 Neexistuje materiál uvádějící, že PMOI získala nebo se snažila získat zbraně nebo si jiným způsobem obnovit jakoukoliv vojenskou akceschopnost, přestože od května 2003 toho byla schopna.

348.6 Navíc neexistuje materiál naznačující, že by se PMOI snažila najmout nebo vycvičit své členy pro vojenské nebo teroristické akce.

V souhrnu neexistuje žádný důkaz, že by se PMOI kdykoliv od roku 2003 snažila obnovit jakoukoliv formu struktury schopné vykonat nebo podporovat teroristické činy. Neexistuje žádný důkaz o jakémoliv snaze „připravit se“ na terorismus. Neexistuje žádný důkaz jakémoliv podpory jiných osob ke spáchání teroristických činů. Neexistuje navíc ani materiál, který by mohl podepřít přesvědčení, že PMOI byla ke dni přijetí rozhodnutí v září 2006 ‚jinak zapojena do terorismu‘. Pokud jde o období po květnu 2003, nemůže být – v rozporu s tím, co naznačil [Home Secretary] ve svém dopise obsahujícím rozhodnutí – náležitě popsáno jako ‚pouhá nečinnost‘. Materiál ukázal, že veškerý vojenský aparát již neexistoval, ať již v Iráku, Íránu, nebo jinde, a že se PMOI nijak nesnažila jej znovu vybudovat.

349. Za těchto okolností mohl rozumný rozhodovací orgán čestně dospět pouze k přesvědčení, ať již v září 2006, nebo později, že PMOI již nesplňovala žádné z kritérií nezbytných pro zachování jejího zákazu. Jinými slovy na základě předloženého materiálu nebyla PMOI v září 2006 zapojena do terorismu a nadále do něj není zapojená.“

¹⁷⁰ Z důvodů uvedených zejména v bodech 130 až 139 výše má Soud za to, že rozhodnutí POAC má značný význam pro účely tohoto řízení.

¹⁷¹ Jedná se totiž o první rozhodnutí příslušného soudního orgánu rozhodujícího o legalitě, s ohledem na použitelné vnitrostátní právo, odmítnutí Home Secretary zrušit své

usnesení ze dne 28. března 2001, na jehož základě Rada přijala jak původní rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků žalobkyně, tak všechna následná rozhodnutí až do rozhodnutí 2007/868 včetně.

172 Rozhodnutí POAC představuje tedy nezpochybnitelně jeden z důsledků usnesení Home Secretary ze dne 28. března 2001, k nimž došlo na vnitrostátní úrovni.

173 Přitom Soud již uvedl, že ověření takových důsledků se zdá být nezbytné v kontextu přijetí následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků (viz bod 131 výše).

174 Pokud jde o to, do jaké míry Rada věděla o rozhodnutí POAC a zohlednila jej v kontextu přijetí rozhodnutí 2007/868, z vysvětlení poskytnutých tímto orgánem a Spojeným královstvím, jakož i z dokumentů týkajících se uvedeného řízení, předložených těmito účastníky řízení v odpověď na organizační procesní opatření přijatá Soudem, vyplývá, že:

- dne 13. listopadu 2007 informoval ústně zástupce Spojeného království členy pracovní skupiny Rady týkající se společného postojů 2001/931 (dále jen „pracovní skupina SP 931“), že POAC vydá své rozhodnutí ve věci týkající se žalobkyně dne 30. listopadu 2007 a že Spojené království určí své stanovisko týkající se zákazu dotčené osoby v závislosti na tomto rozhodnutí;
- dne 3. prosince 2007 Spojené království elektronickou poštou informovalo portugalské předsednictví Rady o rozhodnutí POAC a přitom pro něj shrnulo

toto rozhodnutí, vyzvalo jej obeznámit se s internetovou stránkou, na které bylo dostupné, a oznámilo mu svůj úmysl vznést tuto otázku na příštím setkání pracovní skupiny SP 931;

- dne 4. prosince 2007 Spojené království informovalo elektronickou poštou portugalské předsednictví, že Home Secretary jasně uvedl, že se snaží získat povolení podat opravný prostředek proti rozhodnutí POAC; Spojené království se domnívalo, že rozhodnutí o tomto povolení bude přijato před 17. prosincem 2007; v případě povolení se jednání o opravném prostředku před Court of Appeal mělo konat v prvních měsících roku 2008; v téže mailu Spojené království navrholo, aby Evropská unie až do ukončení řízení o opravném prostředku ve Spojeném království nepodnikla ohledně ponechání žalobkyně na sporném seznamu žádné kroky, a upřesnilo, že zákaz žalobkyně ve Spojeném království zůstane během tohoto období platný;
- dne 6. prosince 2007 předal generální sekretariát Rady delegacím členských států v rámci Rady kopii dopisu zaslání žalobkyni Radě dne 5. prosince 2007 s cílem dosažení vyškrtnutí ze sporného seznamu s ohledem na rozhodnutí POAC (bod 23 výše), jakož i kopii uvedeného rozhodnutí POAC;
- dne 12. prosince 2007 pracovní skupina SP 931 uskutečnila setkání určené k přípravě přijetí rozhodnutí 2007/868; podle „pracovního výsledku“ tohoto setkání předaného generálním sekretariátem Rady delegacím členských států v rámci Rady dne 20. prosince 2007 byla uvedená pracovní skupina informována delegací Spojeného království o rozhodnutí POAC; delegace Spojeného království rovněž informovala ostatní delegace o úmyslu Home Secretary získat povolení podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí a vysvětlila jim, že pokud POAC sama toto povolení odmítne, chce o něj Home Secretary požádat přímo Court of Appeal;

- dne 17. prosince 2007 byly návrh rozhodnutí a návrh společného postoje odrážející výsledky setkání pracovní skupiny SP 931 předány generálním sekretariátem Rady pracovní skupině poradců pro vnější vztahy; jméno žalobkyně byla zahrnuto do seznamů připojených k těmto návrhům; téhož dne pracovní skupina poradců pro vnější vztahy schválila uvedené návrhy a vyzvala Coreper, aby doporučil Radě přijmout tyto návrhy; průvodní přípis uvádějící tyto skutečnosti (přípis I/A) byla předán generálním sekretariátem Rady výboru Coreper dne 18. prosince 2007;

- dne 19. prosince 2007 Coreper schválil dotčená doporučení;

- dne 19. prosince 2007 Spojené království informovalo elektronickou poštou portugalské předsednictví, generální sekretariát Rady a delegace členských států, které o to výslovně požádaly, že POAC odmítla povolit opravný prostředek, o který žádal Home Secretary; Spojené království doplnilo, že Home Secretary měl v úmyslu požádat o totéž povolení Court of Appeal, aniž by mohlo uvést, kdy se tento orgán k této žádosti vyjádří.

175 Za těchto okolností Rada přijala dne 20. prosince 2007 rozhodnutí 2007/868.

176 Pokud jde o uvedení zvláštních a konkrétních důvodů, pro které měla Rada po prověření za to, že trvají důvody pro zmrazení finančních prostředků žalobkyně, které představuje podstatu povinnosti uvést odůvodnění příslušející tomuto orgánu v rámci přijetí následného rozhodnutí o zmrazení finančních prostředků (rozsudek OMIL, bod 1 výše, body 143 a 144), z popisu skutkových okolností připomenutého v bodech 28 a 29 výše vyplývá, že Rada měla v druhém oznamovacím dopise za to, že důvody ponechat žalobkyni na sporném seznamu, předem sdělené dotčené osobě prvním oznamovacím dopisem, jsou stále platné. Krom toho odůvodnění připojené k druhému

oznamovacímu dopisu je zcela shodné s odůvodněním přiloženým k prvnímu oznamovacímu dopisu. Pokud jde o rozhodnutí POAC, Rada se omezila na to, že v druhém oznamovacím dopise uvedla, že se Home Secretary pokusil podat opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí („the Council notes that the UK Home Secretary has sought to bring an appeal“).

177 S ohledem na všechny údaje relevantní ke dni přijetí rozhodnutí 2007/868, a s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu má Soud za to, že toto odůvodnění je zjevně nedostatečné k legálnímu odůvodnění zachování zmrazení finančních prostředků žalobkyně.

178 Zprvė uvedené odůvodnění neumožňuje určit, do jaké míry Rada skutečně zohlednila rozhodnutí POAC, jak bylo její povinností (viz bod 173 výše).

179 Zadruhé toto odůvodnění neuvádí zvláštní a konkrétní důvody, pro které měla Rada za to – navzdory svrchovaným skutkovým zjištěním POAC, a zvláště přísným právním závěrům pro Home Secretary, které z nich tento soud vyvodil –, že ponechání žalobkyně na sporném seznamu je s ohledem na stejný souhrn skutečností a okolností, ke kterému se musela vyjádřit POAC, nadále odůvodněné (viz obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 17. ledna 1995, *Publishers Association v. Komise*, C-360/92 P, Recueil, s. I-23, body 39 až 44).

180 To platí obzvláště s ohledem na závěr POAC, podle kterého jediné přesvědčení, které si rozumný rozhodovací orgán mohl od září 2006 čestně vytvořit, bylo, že žalobkyně už

nesplňuje žádné z kritérií požadovaných k odůvodnění zachování jejího zákazu jako teroristické organizace a že jinými slovy od této doby již nebyla zapojena do terorismu. Za těchto okolností Radě příslušelo přinejmenším přehodnotit své posouzení existence rozhodnutí příslušného vnitrostátního orgánu založeného na „závažných a věrohodných stopách“ ve smyslu čl. 1 odst. 4 společného postoje 2001/931.

181 Na jednání se Rada snažila tento zjevný nedostatek odůvodnění napravit tím, že tvrdila, s příklady na podporu, že i na základě skutečností, jak je konstatovala POAC, bylo nadále přiměřené mít ke dni přijetí rozhodnutí 2007/868 za to, že žalobkyně byla zapojena do teroristických činů ve smyslu nařízení č. 2580/2001, a že v důsledku toho trvají důvody pro zmrazení jejích finančních prostředků (viz bod 163 výše).

182 V tomto ohledu je nicméně třeba připomenout, že odůvodnění aktu musí být dotyčné osobě v zásadě sděleno současně s aktem, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, a že chybějící odůvodnění nebo jeho zjevná nedostatečnost nemůžou být zhojeny skutečností, že se dotyčná osoba dozví důvody aktu v průběhu řízení před soudem Společenství (viz rozsudek OMIL, bod 1 výše, bod 139 a citovaná judikatura).

183 Zatřetí má Soud za to, že i když Rada jistě mohla zohlednit existenci opravných prostředků proti rozhodnutí POAC, jakož i to, že je Home Secretary skutečně využil, v projednávaném případě nestačilo, aby Rada pouze uvedla, že se Home Secretary pokusil podat opravný prostředek, aby byla zbavena povinnosti specificky zohlednit svrchovaná skutková zjištění POAC, jakož i právní důsledky, které z nich POAC vyvodila.

184 To platí o to víc, že jednak POAC jako soudní orgán příslušný pro přezkum legality aktů Home Secretary kvalifikovala jeho odmítnutí zrušit zákaz žalobkyně jako „nepřiměřené“ a „zcela nesprávné“, a jednak že ke dni přijetí rozhodnutí 2007/868 byla Rada informována o odmítnutí POAC povolit Home Secretary podat takový opravný prostředek, jakož i o důvodech tohoto odmítnutí, a sice že podle POAC žádný z argumentů vznesených Home Secretary neměl rozumnou naději na úspěch u Court of Appeal.

185 Na závěr Soud konstatuje, že s ohledem na všechny relevantní údaje a s ohledem na zvláštní okolnosti projednávaného případu není zachování zmrazení finančních prostředků žalobkyně provedeného článkem 1 rozhodnutí 2007/868, ve spojení s bodem 2.19 seznamu uvedeného v příloze tohoto rozhodnutí pod záhlavím „skupiny a subjekty“, právně dostačujícím způsobem odůvodněné.

186 Toto zjištění může vést pouze ke zrušení těchto ustanovení v rozsahu, v němž se týkají žalobkyně.

187 Pokud jde o zbývající část žaloby, žádný ze žalobních důvodů uplatněných žalobkyní nemůže odůvodnit její návrh na zrušení – v rozsahu, v němž se jí týkají – dalších ustanovení uvedeného rozhodnutí, zejména jeho článku 2, podle kterého se rozhodnutí 2007/445 ruší.

K nákladům řízení

188 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Soud rozdělit náklady řízení mezi účastníky nebo rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese své náklady, pokud každý účastník

měl ve věci částečně úspěch i neúspěch, nebo pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody. Za těchto podmínek je důvodné rozhodnout, že Rada ponese kromě vlastních nákladů řízení i třetinu nákladů řízení žalobkyně.

- 189 Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

Soud (sedmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá jako neopodstatněná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení rozhodnutí Rady 2007/445/ES ze dne 28. června 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a zrušují rozhodnutí 2006/379/ES a 2006/1008/ES.**
- 2) **Článek 1 rozhodnutí Rady 2007/868/ES ze dne 20. prosince 2007, kterým se provádí čl. 2 odst. 3 nařízení (ES) č. 2580/2001 o zvláštních omezujících**

opatřeních namířených proti některým osobám a subjektům s cílem bojovat proti terorismu a kterým se zrušuje rozhodnutí 2007/445, a bod 2.19 seznamu uvedeného v příloze tohoto rozhodnutí se zrušují v rozsahu, v němž se týkají People's Mojahedin Organization of Iran.

- 3) Žaloba se zamítá jako neopodstatněná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení ostatních ustanovení rozhodnutí 2007/868, pokud jde o People's Mojahedin Organization of Iran.**
- 4) Rada ponese vlastní náklady řízení a nahradí třetinu nákladů řízení vynaložených People's Mojahedin Organization of Iran.**
- 5) Spojené království Velké Británie a Severního Irska, Komise a Nizozemské království ponесou vlastní náklady řízení.**

Forwood

Šváby

Truchot

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 23. října 2008.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

N. J. Forwood